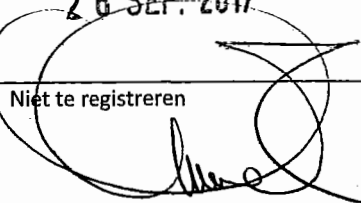

Arrestnummer C 1130 / 2017
Repertoriumnummer 2017 / 2751
Datum van uitspraak 22 september 2017
Notitienummer griffie 2017/NT/51 - - - -
Notitienummer parket-generaal 2016/PGG/2761 2017/VJ11/51

Hof van beroep Gent

Arrest

tiende kamer
correctionele zaken

Aangeboden op 26 SEP. 2017
Niet te registreren

Anja WILLEMS Ea. inspecteur a.i.

COVER 01-00000940783-0001-0022-01-01-1

6

2016/PGG/2761 - 2017/VJ11/51

Not.nr. GE.66.L4.003155/12

In de zaak van het OPENBAAR MINISTERIE

tegen

1. nr. *1225*

geboren te   op   ,
vertegenwoordiger,
wonende te   Sint-Martens-Latem,
- beklagde -

2. nr. *1226*

met maatschappelijke zetel te   Sint-Martens-Latem,
met ondernemingsnummer   ,
- beklagde -

3. nr. *1227*

geboren te   op   ,
zelfstandig televisiemaker,
wonende te   Destelbergen,
- beklagde -

4. nr. *1228*

geboren te   op   ,
omroepster/presentator (zelfst.),
wonende te   Destelbergen,
- beklagde -

verdacht van:

de eerste en de tweede:

A.

Om het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon worden gepleegd,

hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning,

op het perceel gelegen te _____, kadastraal gekend als _____, eigendom van _____, geboren te _____ op _____ en van _____ geboren te _____, beiden wonende te _____, en van _____ ondernemingsnummer _____ met maatschappelijke zetel te _____ ;

bouwwerken te hebben verricht zoals bepaald bij artikel 4.2.1.1° c) van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening : het afbreken, herbouwen, verbouwen en uitbreiden van een constructie, **meer bepaald**

een garage te hebben herbouwd op een stuk grond getroffen door de rooilijn van de _____,

Te _____ in de periode van 21.04.2011 tot 01.03.2012

met de omstandigheid dat het misdrijf gepleegd werd door instrumenterende ambtenaren, vastgoedmakelaars en andere personen die in de uitoefening van hun beroep of activiteit onroerende goederen kopen, verkavelen, te koop of te huur zetten, verkopen of verhuren, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen, ontwerpen en/of opstellen of personen die bij die verrichtingen als tussenpersoon optreden bij de uitoefening van hun beroep, namelijk als aannemer/architect

deze feiten zijn strafbaar gesteld door artikel 6.1.1., al. 1.1° en al. 2 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening

de derde en de vierde:

B.

Om het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon worden gepleegd,

hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning,

op het perceel gelegen te _____ kadastraal gekend als _____
_____, eigendom van _____
geboren te _____ op _____ en van _____ geboren te _____
van _____ op _____ beiden wonende te _____ en
_____ ondernemingsnummer _____ met maatschappelijke zetel te _____
;

bouwwerken te hebben verricht zoals bepaald bij artikel 4.2.1.1° c) van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening : het afbreken, herbouwen, verbouwen en uitbreiden van een constructie, **meer bepaald**

een garage te hebben herbouwd op een stuk grond getroffen door de rooilijn van de _____,

Te _____ in de periode van 21.04.2011 tot 01.03.2012

deze feiten zijn strafbaar gesteld door artikel 6.1.1., al. 1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening .

* * * *

1.

1.1 De rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, kamer G30d, besliste bij vonnis van 11 oktober 2016 op tegenspraak als volgt:

“STRAFRECHTELIJK

*Veroordeelt _____ voor de hierboven bewezen verklaarde telastlegging A tot een **geldboete van 2.000 euro**, vermeerderd met 50 opdecimen tot 12.000 euro, of een vervangende gevangenisstraf van 3 maanden.*

*Verleent **uitstel van tenuitvoerlegging** van dit vonnis voor 1.000 euro, vermeerderd met 50 opdecimen tot 6.000 euro, van de opgelegde geldboete en voor 1 maand en 15 dagen van de vervangende gevangenisstraf voor de duur van 3 jaar.*

Veroordeelt _____ voor de hierboven bewezen verklaarde telastlegging A tot een **geldboete van 2.000 euro**, vermeerderd met 50 opdecimen tot 12.000 euro.

Verleent **uitstel van tenuitvoerlegging** van dit vonnis voor 1.000 euro, vermeerderd met 50 opdecimen tot 6.000 euro, van de opgelegde geldboete voor de duur van 3 jaar.

Veroordeelt _____ voor de hierboven bewezen verklaarde telastlegging B tot een **geldboete van 3.000 euro**, vermeerderd met 50 opdecimen tot 18.000 euro, of een vervangende gevangenisstraf van 3 maanden.

Verleent **uitstel van tenuitvoerlegging** van dit vonnis voor 1.500 euro, vermeerderd met 50 opdecimen tot 9.000 euro, van de opgelegde geldboete en voor 1 maand en 15 dagen van de vervangende gevangenisstraf voor de duur van 3 jaar.

Veroordeelt _____ voor de hierboven bewezen verklaarde telastlegging B tot een **geldboete van 3.000 euro**, vermeerderd met 50 opdecimen tot 18.000 euro, of een vervangende gevangenisstraf van 3 maanden.

Verleent **uitstel van tenuitvoerlegging** van dit vonnis voor 1.500 euro, vermeerderd met 50 opdecimen tot 9.000 euro, van de opgelegde geldboete en voor 1 maand en 15 dagen van de vervangende gevangenisstraf voor de duur van 3 jaar.

BIJDAGEN en KOSTEN

Veroordeelt _____, _____ en _____ elk tot betaling van een **bijdrage** aan het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders van 25 euro, vermeerderd met 50 opdecimen tot 150 euro.

Veroordeelt _____, _____ en _____ elk tot betaling van een **vaste vergoeding** voor beheerskosten van 51,20 euro.

Veroordeelt , , en
hoofdelijk tot de **gerechtskosten**, voor het openbaar ministerie begroot op 131,98 euro. “

1.2 Tegen dit vonnis van 11 oktober 2016 werd hoger beroep ingesteld op:

- 7 november 2016 door de beklaagde , optredend via haar lasthebber ad hoc;
- 7 november 2016 door de beklaagden en ;
- 7 november 2016 door de beklaagde ;
- 9 november 2016 door het openbaar ministerie tegen de beklaagde ;
- 9 november 2016 door het openbaar ministerie tegen de beklaagde ;
- 9 november 2016 door het openbaar ministerie tegen de beklaagde ;
- 9 november 2016 door het openbaar ministerie tegen de beklaagde .

1.3. Gezien het proces-verbaal van de terechtzitting van 6 april 2017 van dit hof, waarbij conclusietermijnen werden vastgelegd en de rechtsdag werd bepaald op de terechtzitting van vrijdag 23 juni 2017.

1.4 Het hof hoorde op de openbare rechtszitting van 23 juni 2017 in het Nederlands:

- de beklaagde in zijn middelen van verdediging, bijgestaan door meester Walter Van Steenbrugge, advocaat met kantoor te Mariakerke,
- de beklaagde in haar middelen van verdediging, vertegenwoordigd door meester Sammy Bouzoumita, advocaat met kantoor te Gent, in zijn hoedanigheid van lasthebber ad hoc,
- de beklaagden en in hun middelen van verdediging, de beklaagde bijgestaan en de beklaagde vertegenwoordigd door meester Bram Casier, advocaat met kantoor te Sint-Michiels,
- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van Jan De Clercq, advocaat-generaal.

2.

2.1 Tegen het vonnis van 11 oktober 2016 van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, werd door de vier beklaagden hoger beroep aangetekend blijkens de voormelde, op 7 november 2016 ter griffie afgelegde verklaringen, waarbij tegen dit vonnis telkens een onbeperkt hoger beroep werd ingesteld.

Tevens werden door de vier beklagden ter griffie respectievelijke verzoekschriften met grieven (“*grievensformulier hoger beroep*”) neergelegd waarin nauwkeurig werd bepaald welke grieven tegen het voormelde vonnis worden ingebracht, namelijk :

- op 7 november 2016 door de eerste beklagde ;
- op 7 november 2016 door de lasthebber ad hoc van de tweede beklagde ;
- op 8 november 2016 door de derde beklagde en de vierde beklagde .

Ook door het openbaar ministerie werden hoger beroepen aangetekend tegen het voormelde vonnis, namelijk blijkens de voormelde, op 9 november 2016 ter griffie afgelegde verklaringen, waarbij tegen elk van de vier beklagden een afzonderlijk hoger beroep tegen dit vonnis werd ingesteld. Voorts werden met betrekking tot elk afzonderlijk beroep door het openbaar ministerie ter griffie afzonderlijke verzoekschriften met grieven (waarbij de dagtekening en de handtekening door de parketmagistraat telkens werden aangebracht op de verso-zijde van elk grievenschrift) neergelegd waarin telkens nauwkeurig werd bepaald welke grieven tegen het voormelde vonnis worden ingebracht.

De hoger beroepen van de beklagden en van het openbaar ministerie werden aldus tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld en zijn ontvankelijk (artt. 203-204 Sv., zoals gewijzigd door de artikelen 88 en 89 van de wet van 5 februari 2016 tot wijziging van het strafrecht en de strafvordering en houdende diverse bepalingen inzake justitie).

2.2 Blijkens de voormelde grievensformulieren, opgesteld volgens het bij koninklijk besluit van 18 februari 2016 vastgestelde model, achten de beklagden zich gegriefd door het bestreden vonnis van 11 oktober 2016 in zoverre daarin werd geoordeeld op strafgebied (en wat de eerste beklagde betreft ook op burgerlijk gebied), meer in het bijzonder :

- wat de eerste beklagde betreft : in zoverre erin op strafgebied en op burgerlijk gebied werd geoordeeld (waaromtrent in het desbetreffende grievensformulier met uitzondering van de punten 1.5, 1.11, 1.12 en 2.5 alle overige punten werden aangekruist zonder nadere specificering, met dien verstande dat bij de aangekruiste punten 1.1 en 1.2 telkens de vermelding “A” werd aangebracht, zijnde de precisering van de desbetreffende telastlegging);
- wat de tweede beklagde (lasthebber ad hoc) betreft : in zoverre werd geoordeeld over de schuld, over de straftoemeting, over het niet-toepassen van (probatie-)uitstel en/of probatie-)opschorting en over de schending van het EVRM (waaromtrent in het desbetreffende grievensformulier de punten 1.1, 1.4, 1.6 en 1.10 werden aangekruist, welke punten, met uitzondering van punt 1.6, beknopt werden toegelicht, waarbij met name het aangekruiste punt 1.10 werd gespecificeerd als “schending redelijke termijn”);

- wat de derde beklagde en de vierde beklagde betreft : in zoverre werd geoordeeld over de schuld, over de straftoemeting, over het niet-toepassen van (probatie-)uitstel en/of probatie-)opschorting, over “andere maatregelen” en over de schending van het EVRM (waaromtrent in het desbetreffende grievenformulier de punten 1.1, 1.4, 1.6, 1.8 en 1.10 werden aangekruist, welke punten beknopt werden toegelicht, waarbij met name m.b.t. het aangekruiste punt 1.8 werd gesteld dat meerdere middelen niet werden beantwoord en dienvolgens de motiveringsplicht werd geschonden, en waarbij m.b.t. het aangekruiste punt 1.10 werd gesteld dat de redelijke termijn werd geschonden en de strafvordering dienvolgens onontvankelijk is, ondergeschikt dat hoogstens een eenvoudige schuldigverklaring kan worden uitgesproken of “minstens een zeer milde straf”).

De omstandigheid dat de door de eerste beklagde aangeduide grieven (behalve de rubrieken 1.1 en 1.2) niet nader werden gespecificeerd en zelfs betrekking hebben op punten die niet aan de orde zijn (waaronder de aangekruiste punten op “burgerlijk gebied”, waarbij het hof opmerkt dat er zich geen burgerlijke partij heeft gesteld en in het bestreden vonnis dan ook niet werd geoordeeld op burgerlijk gebied), impliceert niet dat alle grieven van de eerste beklagde niet voldoende nauwkeurig zouden zijn.

Blijkens de op 9 november 2016 ter griffie neergelegde grievenformulieren acht het openbaar ministerie zich louter gegriefd door het bestreden vonnis in zoverre daarin ten aanzien van de respectievelijke beklagden werd geoordeeld over de strafmaat, waarbij telkens werd gespecificeerd dat een volgappel werd ingesteld (zie de aangekruiste en nader toegelichte punten 1.4 en 1.12 in elk van de vier verzoekschriften met grieven van het openbaar ministerie).

Het hof beslist in het voorliggende arrest binnen de perken van de grieven zoals bedoeld in artikel 210 van het Wetboek van Strafvordering, zoals aangevuld bij artikel 94 van de wet van 5 februari 2016.

2.3 Aangezien er in de voormelde grievenschriften – en met name de grievenschriften van het openbaar ministerie – geen grieven worden aangevoerd tegen de beslissing van de eerste rechter met betrekking tot de herstellvordering, waarbij met name door de eerste rechter werd vastgesteld dat deze zonder voorwerp is geworden, en er volgens het hof ook geen redenen voorhanden zijn om ambtshalve enige grief op te werpen, staat het ingevolge het bestreden vonnis definitief vast dat de herstellvordering van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Destelbergen zonder voorwerp is (zie ook verder, randnr. 7).

3.

3.1 De procedure werd regelmatig aanhangig gemaakt voor de eerste rechter door de op 16 september 2014 aan de eerste en de tweede beklagde en de op 22 december 2015 aan de

derde en de vierde beklagde betekende dagvaarding. De aan de eerste en de tweede beklagde betekende dagvaarding werd op 24 september 2014 overgeschreven op het kantoor der hypotheken te   onder het nummer   (art. 6.2.1 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, hierna ook kortweg “VCRO”), terwijl die dagvaarding voorts werd ingeschreven in het gemeentelijk vergunningenregister van de gemeente Destelbergen (art. 6.2.2 VCRO).

Het hof merkt hierbij op dat het in de telastlegging B bedoelde misdrijf in wezen hetzelfde stedenbouwkundige misdrijf behelst als het in de telastlegging A bedoelde misdrijf, dat aanvankelijk het voorwerp uitmaakte van de enige telastlegging van de op 16 september 2014 aan de eerste en de tweede beklagde betekende dagvaarding. De telastleggingen A en B hebben immers betrekking op dezelfde handeling met betrekking tot dezelfde constructie.

3.2 De strafvordering tegen de vier beklagden is op heden nog niet verjaard. Zelfs wanneer zou worden uitgegaan van de vroegste datum van de misdrijfperiodes van de telastleggingen A en B, namelijk 21 april 2011, dan nog moet worden vastgesteld dat de verjaring van de strafvordering nuttig werd gestuit door de behandeling van de zaak voor de eerste rechter op de terechtzitting van 5 april 2016. Sindsdien zijn geen vijf jaar verstreken.

3.3 De eerste rechter ging er terecht van uit dat de telastleggingen betrekking hebben op de omstandigheid dat een vergunningsplichtige constructie werd opgericht zonder dat daarvoor een stedenbouwkundige vergunning werd verleend, ongeacht of die constructie werd gebouwd over de rooilijn (zie randnr. 8 op het 7^e blad van het bestreden vonnis). De omstandigheid dat in het aanvankelijk proces-verbaal van 17 april 2012 behalve naar de desbetreffende bepalingen van de VCRO ook wordt verwezen naar het decreet van 8 mei 2009 houdende vaststelling en realisatie van de rooilijnen, doet hieraan geen afbreuk en impliceert geenszins dat de telastleggingen hierdoor onduidelijk zouden zijn (zie ook hierna, randnr. 3.4).

In het licht hiervan dienen de telastleggingen A en B te worden verbeterd, in die zin dat de woorden “*getroffen door de rooilijn van de*” in de beide telastleggingen dienen te worden weggelaten.

Deze verbetering van de telastleggingen A en B laat de in deze telastleggingen bedoelde feiten ongewijzigd en voegt daar geen andere feiten aan toe. Het is over de in die zin verbeterde telastleggingen dat de beklagden verweer hebben gevoerd.

Telkens hierna naar de telastleggingen A en B wordt verwezen, betreft het de aldus verbeterde telastleggingen.

Volledigheidshalve wijst het hof er nog op dat de wijziging van artikel 6.1.1, eerste lid, 1°, VCRO door artikel 5 van het decreet van 3 februari 2017 houdende de nadere regels tot

implementatie van de omgevingsvergunning, niet relevant is voor de beoordeling van de telastleggingen A en B.

3.4 Het hof volgt de beklaagden niet in hun verweer dat de telastleggingen onduidelijk (en zelfs “tegenstrijdig”) zouden zijn opgesteld en dat de strafvordering dienvolgens onontvankelijk zou zijn. De telastleggingen zijn integendeel voldoende duidelijk en geenszins vaag, daar het voor de beklaagden duidelijk is waartegen zij zich dienen te verweren, met name omdat zij, als dader of als mededader, een garage hebben herbouwd of laten herbouwen bij de woning te _____ terwijl daartoe geen voorafgaande stedenbouwkundige vergunning voorhanden was. Ook zonder de voormelde verbetering van de telastleggingen waren deze laatste voldoende duidelijk, waarbij deze verbetering louter ertoe strekte een irrelevant gegeven in de telastleggingen te schrappen.

Uit de conclusies van de beklaagden blijkt overigens dat zij zich op een punctuele wijze ten gronde hebben verdedigd, waaruit blijkt dat er van een schending van het recht van verdediging geen sprake is.

3.5 Evenmin kunnen de beklaagden worden gevolgd in hun verweer dat hun recht van verdediging zou zijn geschonden ingevolge de overschrijding van de redelijke termijn. Hoewel er te dezen weliswaar sprake is van een overschrijding van de redelijke termijn (zie verder, randnr. 5), zijn hierdoor geen bewijselementen teloor gegaan, noch werd hierdoor op enigerlei wijze afbreuk gedaan aan de mogelijkheid van de beklaagden om zich te verweren tegen de hun ten laste gelegde feiten.

De eerste beklagde kan ook niet worden gevolgd in zijn verweer als zou het – weliswaar summiere – onderzoek louter ten laste en niet ten ontlaste zijn gevoerd, en dat hierdoor eveneens zijn rechten van verdediging geschonden zouden zijn. De hierna aangehaalde gegevens van het strafdossier zijn immers wel degelijk betrouwbaar en volstaan om een gefundeerd oordeel over de schuld van de beklaagden te vellen. Dat de derde en de vierde beklagde, als bouwheren, pas in een latere fase van de procedure voor de correctionele rechtbank werden gedagvaard, doet hieraan geen afbreuk.

4.

4.1 Op grond van de gegevens van het strafdossier en de behandeling voor het hof zijn de feiten, voorwerp van de telastleggingen A en B, en de schuld van de eerste en de tweede beklagde aan de telastlegging A en van de derde en de vierde beklagde aan de telastlegging B, bewezen gebleven.

4.2 De telastleggingen hebben meer in het bijzonder betrekking op het herbouwen van de garage bij de woning te _____ (ter vervanging van een voorheen bestaande houten garage) zonder stedenbouwkundige vergunning, en dit in de periode van 21 april 2011 tot 1 maart 2012. De burgerrechtelijke discussie tussen de derde en de vierde beklagde als bouwheren enerzijds en de tweede beklagde en diens zaakvoerder, zijnde de

eerste beklagde, als aannemer anderzijds, met betrekking tot de grondige renovatie van deze woning, die toebehoort aan de derde en de vierde beklagde (en aan hun vennootschap, de _____), is voor de beoordeling van de voorliggende strafvordering niet relevant, zodat het hof hierop niet verder ingaat.

Uit de gegevens van het strafdossier, met name de vaststellingen zoals deze blijken uit het aanvankelijk proces-verbaal van 17 april 2012 (nr. GE.66.L4.003155/2012) en de foto's van de (weliswaar onafgewerkte) herbouwde garage, gevoegd bij het navolgend proces-verbaal van 4 juni 2012 (nr. GF 004705/12), blijkt dat de derde en de vierde beklagde, na de bestaande houten garage te hebben laten afbreken, bij hun woning een nieuwe, grotere garage hebben laten optrekken in bakstenen, waarvan op het ogenblik van de vaststellingen nog niet het dak maar wel reeds de muren met de aangebrachte betonnen lateibalken waren gebouwd. Dat er voor deze werken, die het voorwerp uitmaken van de telastleggingen A en B, geen stedenbouwkundige vergunning werd aangevraagd, staat vast en wordt overigens ook niet betwist.

Het is voorts bewezen dat er sprake is van een vergunningsplichtige constructie en niet van een constructie waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is (zie inz. art. 2.1 *sub* 11°, van het besluit van de Vlaamse Regering van 16 juli 2010 tot bepaling van handelingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is). In het proces-verbaal van vaststelling van 18 april 2012 van de lokale politie van de politiezone Rhode & Schelde (stuk 14 van onderkaft 1 van het strafdossier) werd weliswaar gesteld dat de opgemeten afmetingen van de constructie alsook het betonplateau "onder voorbehoud" werden opgegeven omdat de opsteller geen enkele bouwkundige of technische opleiding heeft genoten alsook gelet op de instrumenten waarmee de opmetingen werden gedaan (odometer of wielmeter), doch dit doet geen afbreuk aan het feit dat duidelijk blijkt dat de onafgewerkte herbouwde garage van ongeveer 4,50 meter breedte op 12 meter lengte, waarbij de muren een hoogte hadden van 2,50 meter, als zodanig heel zeker vergunningsplichtig was. Het antwoord op de vraag of bij de bouw van deze constructie al dan niet de rooilijn werd gerespecteerd, is in deze context, zoals ook reeds gesteld door de eerste rechter, niet relevant (zie ook hoger, randnr. 3.3).

4.3 De derde beklagde _____ en de vierde beklagde _____ zijn de (mede-)eigenaars van het onroerend goed, gelegen te _____, en waren als zodanig degenen die aan de firma van de eerste beklagde de opdracht gaven om niet alleen hun woning te renoveren maar ook de bestaande houten garage af te breken en in de plaats daarvan een grotere stenen garage te bouwen. De derde en de vierde beklagde beseften maar al te goed dat voor het bouwen van een dergelijke garage een voorafgaande stedenbouwkundige vergunning vereist is, en dat niemand ertoe gerechtigd is dergelijke constructies zonder een stedenbouwkundige vergunning te laten optrekken. Naar aanleiding van de melding van het voornemen om een (van de garage te onderscheiden) bijgebouw op te trekken, wees de dienst stedenbouw van de gemeente Destelbergen de derde beklagde er op 12 september 2011 overigens uitdrukkelijk op dat de desbetreffende melding niet

ontvankelijk was omdat de oppervlakte van de bestaande garage en het aan te bouwen bijgebouw meer bedroeg dan 40 m², en dat hiervoor een stedenbouwkundige vergunning vereist was (stuk 5 van de namens de derde en de vierde beklagde voor de eerste rechter op de terechtzitting van 6 september 2016 neergelegde stukkenbundel). Het is dan ook niet aannemelijk dat de derde en de vierde beklagde niet op de hoogte zouden zijn geweest van de stedenbouwkundige voorschriften, terwijl zij zich in dezen evenmin op hun beweerdelijke goede trouw kunnen beroepen. Ook uit de vaststelling dat zij zich lieten bijstaan door professionele aannemers, met name de eerste en de tweede beklagde, kan geenszins worden afgeleid dat de derde en de vierde beklagde, als “leken”, niet zouden hebben geweten dat voor de door hen gewenste en onder leiding van de eerste en de tweede beklagde – door een onderaannemer – gebouwde garage een voorafgaande stedenbouwkundige vergunning nodig was.

Uit de op dit punt door het hof geloofwaardig geachte verklaring van de zaakvoerder van de [redacted], zijnde de genaamde [redacted], die als onderaannemer de bewuste garage heeft opgetrokken, blijkt overigens dat de derde en de vierde beklagde doelbewust een grotere garage hebben gebouwd, en dit met de bedoeling om er twee voertuigen te kunnen in parkeren. Bovendien blijkt uit die verklaring dat de derde beklagde van nabij bij de uitvoering van de desbetreffende werken was betrokken, waarbij [redacted] ervan uitging dat de derde beklagde “*alles ging regelen met de gemeente Destelbergen*” (zie bijlage 2 aan het navolgend proces-verbaal [redacted], opgenomen in onderkaft 8 met de stukken van het aanvullend onderzoek op vraag van de eerste rechter). Dat de derde en de vierde beklagde “geen vragende partij” zouden zijn geweest om de garage te herbouwen (p. 20 *in fine* en p. 21 van de namens de derde en de vierde beklagde op 2 mei 2017 neergelegde conclusie), is overigens volstrekt ongeloofwaardig.

Een en ander wordt ook bevestigd door de voorgelegde stukken, waaruit kan worden afgeleid dat de derde beklagde [redacted] van heel nabij betrokken was bij de uitvoering van de garage (zie onder meer de weergave van diens mailbericht van 8 december 2011 op de verso-zijde van het eerste blad van stuk 15 van de namens de derde en de vierde beklagde voor de eerste rechter op de terechtzitting van 6 september 2016 neergelegde stukkenbundel). Bovendien blijkt ook dat de vierde beklagde [redacted], als partner van de derde beklagde, zich geenszins afzijdig hield van de bouwwerf maar integendeel ook op de werf aanwezig was en contact had met de werfleider, de genaamde [redacted], die binnen de tweede beklagde [redacted] verantwoordelijkheid droeg voor de werf aan de [redacted] te [redacted] (zie onder meer de inhoud van de mailberichten van 9 en 10 november 2011, stuk 12 van de namens de derde en de vierde beklagde voor de eerste rechter op de terechtzitting van 6 september 2016 neergelegde stukkenbundel).

Zowel de derde als de vierde beklagde zijn derhalve schuldig als mededaders aan het in de telastlegging B bedoelde stedenbouwmisdrijf, dat zonder hun gezamenlijke optreden nooit

zou zijn gepleegd, daar de opdracht voor het herbouwen van een garage met grotere afmetingen dan de oorspronkelijke houten garage duidelijk van hen beiden uitging, terwijl zij beiden terdege beseften dat zij daartoe niet over een voorafgaande stedenbouwkundige vergunning beschikten. De omstandigheid dat de derde en de vierde beklagde als bouwheren niet zelf de desbetreffende bouwwerken hebben uitgevoerd en zelf derhalve geen handelingen hebben gesteld zoals bedoeld in artikel 4.2.1 VCRO, doet, in weerwil van hun verweer, dan ook geen afbreuk aan hun schuld in dit verband.

Dienaangaande stellen de derde en de vierde beklagde ook ten onrechte dat de bepalingen inzake het daderschap en de deelneming (met name art. 66 Sw.) ingevolge artikel 100 Strafwetboek niet van toepassing zouden zijn op de misdrijven, omschreven in de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening. Deze bepalingen zijn hierop immers wel degelijk van toepassing krachtens artikel 11, eerste lid, van de Bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen.

Voor het overige verwijzen de derde en de vierde beklagde in hun conclusie niet pertinent naar artikel 6.1.1, eerste lid, 3°, VCRO, daar zij niet op grond van die bepaling worden vervolgd.

4.4 Ook de eerste beklagde en zijn vennootschap, de tweede beklagde, zijn schuldig aan de op hen betrekking hebbende telastlegging A.

Uit de in eerste aanleg voorgelegde stukken blijkt duidelijk dat er ook voor de plannen en het concept van de garage een beroep werd gedaan op de en haar medewerkers, waaronder de genaamden en , waarbij de eerste en de tweede beklagde als hoofdaannemers ook instonden voor de opvolging van de desbetreffende werkzaamheden (zie de stukken 14 tot en met 20 van de namens de derde en de vierde beklagde voor de eerste rechter op de terechtzitting van 6 september 2016 neergelegde stukkenbundel). Het verweer van de eerste beklagde dat hij louter enkele schetsen van de garage zou hebben gemaakt maar dat hij uiteindelijk weigerde om dit uit te voeren omdat de derde en vierde beklagde hem niet betaalden en dat deze laatsten hierop rechtstreeks en zonder zijn tussenkomst het herbouwen van de garage zouden hebben toevertrouwd aan de firma , is volstrekt ongeloofwaardig.

Naar het oordeel van het hof is het dan ook bewezen dat het in de telastlegging A bedoelde misdrijf slechts kon worden gepleegd met de tussenkomst van de eerste en de tweede beklagde, die wel degelijk beseften dat de bewuste garage niet zonder een voorafgaande stedenbouwkundige vergunning mocht worden opgetrokken. Het verweer van de eerste en de tweede beklagde dat de garage werd gebouwd door de en zijzelf niets hebben herbouwd, snijdt dan ook geen hout en impliceert geenszins, zoals hoger reeds opgemerkt, dat de eerste en de tweede beklagde niet voldoende precies zouden

weten met betrekking tot welke materiële handelingen zij zich dienen te verweren (zie hoger, randnr. 3.4).

Aan een en ander wordt geen afbreuk gedaan door de omstandigheid dat het herbouwen van de in de telastlegging A bedoelde garage feitelijk werd uitgevoerd door de van , die deze werken immers uitvoerde als onderaannemer van de tweede beklagde. Dit wordt bevestigd door de eigen mailberichten van de tweede beklagde, die over de werf aan de te mailberichten stuurde aan haar “collega’s onderaannemers”, waaronder ook de (zie onder meer het van het mailadres uitgaande mailbericht van 11 oktober 2011, dat onder meer ook werd gericht aan , zie stuk 10 van de namens de derde en de vierde beklagde voor de eerste rechter op de terechtzitting van 6 september 2016 neergelegde stukkenbundel), terwijl nergens uit blijkt noch aannemelijk wordt gemaakt dat deze onderaannemer in een latere fase rechtstreeks met de derde en de vierde beklagde zou hebben gecontracteerd. De blijkt overigens ook geen facturen te hebben gericht aan de derde en de vierde beklagde, terwijl het duidelijk is dat er louter door de tweede beklagde als hoofdaannemer werd gefactureerd aan de derde en de vierde beklagde (en hun vennootschap). Overigens verklaarde ook van de onder meer dat hij in opdracht werkte van de eerste en de tweede beklagde (zie pagina 3 van bijlage 2 aan het navolgend proces-verbaal , opgenomen in onderkaft 8 met de stukken van het aanvullend onderzoek op vraag van de eerste rechter).

De eerste en de tweede beklagde hebben aldus wetens en willens door hun onderaannemer de in de telastlegging A bedoelde garage op vraag van de derde en de vierde beklagde laten oprichten zonder een voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, waardoor zij wel degelijk strafbare handelingen hebben gesteld en de telastlegging A bewezen is. Enige grond van rechtvaardiging, schuldonthefing of niet-toerekeningsvatbaarheid wordt niet ook maar enigszins aannemelijk maakt.

Uit artikel 5, eerste lid, Strafwetboek volgt dat de tweede beklagde als rechtspersoon strafrechtelijk verantwoordelijk kan worden gesteld voor misdrijven die hetzij een intrinsiek verband hebben met de verwezenlijking van haar doel of de waarneming van haar belangen, of die, naar blijkt uit de concrete omstandigheden, voor haar rekening zijn gepleegd. Uit de bij het strafdossier gevoegde kopie van de statuten van de vennootschap blijkt dat, hoewel haar maatschappelijk doel vooral betrekking heeft op de inrichting van gebouwen in de ruime zin, haar doel onder meer ook betrekking heeft op “aanpassingswerken aan immobiliën in het algemeen” (artikel 3 van de statuten, onderkaft 6 van het strafdossier). Afgezien van de bedenking dat het herbouwen van de garage zeker daaronder kan worden gecatalogiseerd – te meer daar de desbetreffende werken deel uitmaakten van een totaalproject tot renovering van het onroerend goed aan de te – is het te dezen onmiskenbaar dat de wederrechtelijke

(want zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning uitgevoerde) werken met betrekking tot de in de telastlegging A bedoelde garage voor rekening van de tweede beklagde als hoofdaannemer werden verricht. De tweede beklagde liet de derde en de vierde beklagde (alsook de) overigens dagvaarden voor de rechtbank van eerste aanleg te Gent ter betaling van haar facturen, die blijkens het overzicht van de in rekening gebrachte metselwerken blijkbaar ook betrekking hadden op de in onderaanneming herbouwde garage, waarbij zij in haar dagvaarding er uitdrukkelijk op wees dat de door de derde en de vierde beklagde bij haar bestelde werken behalve op het volledig strippen van het pand en op interieurwerken onder meer ook betrekking hadden op het ontwerpen van verbouwingswerken, ruwbouwwerken en grondwerken (eerste alinea van p. 2 van de desbetreffende dagvaarding, stuk 25 van de namens de derde en de vierde beklagde voor de eerste rechter op de terechtzitting van 6 september 2016 neergelegde stukkenbundel).

De voor het hof bewezen telastlegging A is te dezen zowel aan de eerste als aan de tweede beklagde toerekenbaar.

De tweede beklagde handelde als rechtspersoon wezenlijk door toedoen van haar zaakvoerder, de eerste beklagde. Het is hij die wetens en willens toeliet dat de in de telastlegging A bedoelde garage werd gebouwd zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning. Binnen de rechtspersoon was er bovendien een beleid dat niet of onvoldoende rekening hield met de naleving van de stedenbouwkundige voorschriften. Dit is een eigen strafrechtelijke fout van de rechtspersoon.

De strafuitsluitende verschoningsgrond van artikel 5, tweede lid, Strafwetboek kan voorts geen toepassing vinden, daar de bewezen telastlegging A wetens en willens werd gepleegd.

Als professionele aannemers die behalve schrijnwerken en interieurwerken in de strikte zin beroepshalve ook andere werken aan onroerende goederen uitvoeren, dienen de eerste en de tweede beklagde bovendien te worden beschouwd als personen die in de uitoefening van hun beroep of activiteit bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen ontwerpen en/of opstellen. Derhalve is ook de in de telastlegging A bedoelde verzwarende omstandigheid bewezen, en dit in weerwil van de vaststelling dat noch de eerste noch de tweede beklagde de hoedanigheid hebben van architect.

5.

Wat de straftoemeting betreft, houdt het hof rekening met het volgende.

De beklagden stellen dat er sprake is van een overschrijding van de redelijke termijn waardoor het verval van de strafvordering zou moeten worden vastgesteld, waarbij in ondergeschikte orde wordt voorgehouden dat er bij toepassing van artikel 21ter van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering hoogstens een veroordeling bij eenvoudige schuldigverklaring zou kunnen worden uitgesproken.

In strafzaken heeft de vereiste van de redelijke termijn tot doel te vermijden dat de beklaagde al te lang in onzekerheid verkeert over de uitkomst van de strafvervolgning. Een berechting binnen een redelijke termijn en “zonder onredelijke vertraging” houdt dan ook een fundamenteel recht in van de beklaagde (zie art. 6.1 EVRM, zijnde het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; art. 14.3.c IVBPR, zijnde het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten).

Gelet op het bevel tot stopzetting van de werken op 17 april 2012, gaat het hof ervan uit dat de derde en de vierde beklaagde toen reeds beseften dat er een strafonderzoek lastens hen werd gevoerd, waarbij zij zich vanaf dat ogenblik ook daadwerkelijk dienden te verweren tegen de desbetreffende aantijgingen, getuige het feit dat de derde beklaagde hieromtrent op 26 april 2012 werd ondervraagd door de politie. Het hof gaat er dan ook van uit dat bij de beoordeling van de redelijke termijn moet worden aangenomen dat deze ten aanzien van de derde en de vierde beklaagde een aanvang nam vanaf 17 april 2012. De omstandigheid dat aanvankelijk niet de derde en de vierde beklaagde maar louter de eerste en de tweede beklaagde werden vervolgd, doet hieraan geen afbreuk.

Daar de tweede beklaagde bij schrijven van 25 juni 2012 door de politie werd uitgenodigd voor verhoor, gaat het hof ervan uit dat de eerste en de tweede beklaagde vanaf eind juni 2012 onder de concrete dreiging van de strafvervolgning leefden.

Niettegenstaande het uiterst summiere strafonderzoek werden de eerste en de tweede beklaagde pas bij gerechtsdeurwaardersexploot van 16 september 2014 voor de correctionele rechtbank gedagvaard, terwijl de derde en de vierde beklaagde – overigens na een aanvullend onderzoek op vraag van de correctionele rechtbank – pas bij gerechtsdeurwaardersexploot van 22 december 2015 werden gedagvaard.

Hoewel de procedure noch voor de eerste rechter noch voor het hof lang, laat staan onredelijk lang, heeft stilgelegen, dient het hof vast te stellen dat, in weerwil van de eenvoud van de feiten en het uiterst summiere karakter van het strafonderzoek, er sinds de eerste vaststellingen inmiddels al meer dan vijf jaar is verstreken, zonder dat de beklaagden hiervoor enige verantwoordelijkheid dragen.

Naar het oordeel van het hof kan deze termijn, gelet op de relatieve eenvoud van de zaak, niet worden verantwoord. Aldus is er inderdaad sprake van een zekere overschrijding van de redelijke termijn – zij het dat de rechten van verdediging van de beklaagden hierdoor niet in het minst werden aangetast, laat staan “onherstelbaar” aangetast (zie ook hoger, randnr. 3.5), en dat de strafvordering hierdoor, in weerwil van wat door de beklaagden wordt voorgehouden, geenszins onontvankelijk dient te worden verklaard. In tegenstelling tot wat door de beklaagden wordt voorgehouden, heeft de overschrijding van de redelijke termijn geenszins tot gevolg dat deze of gene relevante en nuttige onderzoeksdaeden niet meer zouden kunnen worden verricht. De omstandigheid dat het bewuste bouwwerk inmiddels

werd afgebroken, is hierbij niet van belang, daar het bewijs van de telastleggingen afdoende blijkt uit de foto's en de vaststellingen van de politie in het strafdossier, waarbij, zoals hoger reeds gesteld, de problematiek van het al dan niet respecteren van de rooilijn volstrekt irrelevant is (zie hoger, randnr. 3.3).

Krachtens artikel 13 EVRM hebben de beklaagden evenwel recht op een daadwerkelijke rechtshulp voor het hof, dat een passend rechtsherstel moet bieden.

De aard van de bewezen verklaarde telastleggingen en de feitelijke omstandigheden waarin de desbetreffende misdrijven werden gepleegd, zoals hierboven nader toegelicht, brengen naar het oordeel van het hof mee dat, niettegenstaande de overschrijding van de redelijke termijn, niet alleen de vaststelling van de schuld nog noodzakelijk is maar dat tevens een bestraffing maatschappelijk volkomen verantwoord blijft. De vastgestelde overschrijding van de redelijke termijn is dan ook niet dermate extreem dat een eenvoudige schuldigverklaring in dezen zou volstaan.

Wanneer de redelijke termijn in dezen niet overschreden zou zijn geweest, zou het hof aan de beklaagden de door de eerste rechter opgelegde geldboetes hebben opgelegd, daar dergelijke geldboetes voor elk van de respectievelijke beklaagden noodzakelijk zijn om hen de ernst van het door hen gepleegde stedenbouwmisdrijf te doen inzien alsook om hen te weerhouden van recidive.

Het hof is van oordeel dat de schade ingevolge het onredelijk lang uitblijven van een einduitspraak passend en voldoende wordt hersteld door de bestraffing die aldus zou zijn opgelegd indien de redelijke termijn niet was overschreden, te mildereren zoals hierna nader bepaald, waarbij ten gunste van de beklaagden ook rekening wordt gehouden met de omstandigheid dat de toestand reeds vóór het bestreden vonnis werd geregulariseerd door de derde en de vierde beklaagde (zie dienaangaande ook verder, randnr. 7), alsook met het nog blanco strafregister van de tweede en de derde beklaagde en het nog relatief gunstige strafverleden van de eerste beklaagde en de vierde beklaagde, die behalve twee veroordelingen (wat de eerste beklaagde betreft) en één veroordeling (wat de vierde beklaagde betreft) door de politierechtbank nog geen andere strafrechtelijke veroordelingen blijken te hebben opgelopen.

Ten aanzien van de eerste en de tweede beklaagde wordt ingevolge de overschrijding van de redelijke termijn bovendien een straf opgelegd die lager ligt dan de wettelijke minimumstraf.

Aan de aldus ingevolge de overschrijding van de redelijke termijn herleide geldboetes kan evenwel niet de gunst van het uitstel van de tenuitvoerlegging worden gekoppeld, daar deze gunst afbreuk zou doen aan de doelstelling die het hof met de bestraffing ten aanzien van elk van de beklaagden beoogt, namelijk hen de ernst van het door hen gepleegde stedenbouwmisdrijf doen inzien en hen weerhouden van recidive.

De aldus opgelegde straffen worden ook thans nog ten volle verantwoord door de onverantwoorde ingesteldheid van de beklaagden, die de vereisten van een goede ruimtelijke ordening totaal ongeschikt hebben gemaakt aan hun persoonlijke wooncomfort (wat de derde en de vierde beklagde betreft) en aan hun streven om hun klanten zoveel mogelijk ter wille te zijn (wat de eerste en de tweede beklagde betreft), en zijn nog steeds noodzakelijk om hen de ernst van de door elk van hen gepleegde feiten te doen inzien. Om diezelfde redenen kan er, in weerwil van het desbetreffende positieve advies van het openbaar ministerie, niet worden ingegaan op het in de meest ongeschikte orde geformuleerde verzoek van de tweede, de derde en de vierde beklagde om hen de gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling te gunnen.

De bewezen verklaarde misdrijven werden gepleegd deels vóór 1 januari 2012 deels na 31 december 2011 (maar vóór 1 januari 2017), zodat de geldboetes, uitgedrukt in euro, telkens met 50 opdecimen moeten worden verhoogd.

De hierna ten aanzien van de eerste, de derde en de vierde beklagde bepaalde vervangende gevangenisstraffen strekken ertoe om in voldoende effectieve vervangende straffen te voorzien mochten de respectievelijke geldboetes niet worden betaald door de eerste, de derde en de vierde beklagde.

6.

De beklaagden zijn hoofdelijk gehouden tot de kosten, gevallen in de beide aanleggen aan de zijde van het openbaar ministerie zoals hierna bepaald, al deze kosten ondeelbaar veroorzaakt zijnde door de in hunnen hoofde respectievelijk bewezen verklaarde telastleggingen A en B, die in wezen betrekking hebben op hetzelfde stedenbouwmisdrijf, dat hen derhalve gemeen is (zie ook hoger, randnr. 3.1).

De beklaagden dienen ook, als veroordeelden tot een correctionele hoofdstraf, elk te worden verplicht tot het betalen van de bijdrage van 25,- EUR tot financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders (art. 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen). Deze bijdrage, die een eigen aard heeft en geen straf inhoudt, dient thans vermeerderd te worden met 70 opdecimen tot 200,- EUR, en dit ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten.

Tevens zijn de beklaagden elk gehouden tot de vaste vergoeding voor de kostprijs van het verloop der strafprocedure, die thans, na indexatie, 51,20 EUR bedraagt (zie art. 91 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd door art. 1 van het koninklijk besluit van 13 november 2012, B.S. 29 november 2012; omzendbrief 131quater (ns), B.S. 1 maart 2013).

7.

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Destelbergen formuleerde op 11 december 2012 een herstellvordering, waarbij het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand werd gevorderd (op straffe van verbeurte van een dwangsom van 200,- EUR per dag bij niet-uitvoering van het herstel). Met betrekking tot dit herstel verleende de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid op 21 februari 2013 een positief advies.

Het hof stelt vast dat de _____ tijdens het strafonderzoek een vergunningsaanvraag indiende voor het *“bouwen van een garage na slopen van de bestaande garage”*, waarop door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Destelbergen op 2 april 2013 een stedenbouwkundige vergunning werd verleend *“met uitsluiting van de garagepoort in de achtergevel (kant _____)”* (stukken 53-58 van onderkaft 2 van het strafdossier). Hierop werd in september 2014 een nieuwe vergunningsaanvraag ingediend voor *“het bouwen van een poolhouse en aanpassen van de garage”*, waaromtrent op 27 november 2014 een stedenbouwkundige vergunning werd verleend door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Destelbergen (zie de bijlage bij het navolgend proces-verbaal _____ van 26 januari 2015 in onderkaft 8 van het strafdossier).

Deze laatste stedenbouwkundige vergunning werd inmiddels blijkbaar uitgevoerd, waarbij de (onafgewerkte) herbouwde garage, voorwerp van de telastleggingen A en B, werd afgebroken en werd vervangen door een vergunde constructie. Hierdoor is de herstellvordering thans zonder voorwerp, zoals door de eerste rechter werd vastgesteld (zie randnr. 17 op het 10^e blad van het bestreden vonnis). Tegen deze beslissing werden geen grieven aangevoerd (zie hoger, randnr. 2.3).

**OP DEZE GRONDEN,
het hof, recht doende op tegenspraak,**

Gelet op de in de telastleggingen en ook de hoger aangehaalde wettelijke bepalingen, alsook op :

- artikel 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,
- de artikelen 5, 38, 39, 40, 41, 41bis, 50 en 66 van het Strafwetboek,
- artikel 1 van de wet van 5 maart 1952 betreffende de opdecimen op de strafrechtelijke geldboeten,
- artikel 2 van de wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro,
- artikel 5 van het decreet van 7 december 2001 tot regeling van enkele gevolgen van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving,
- artikel 21ter van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering,
- de artikelen 162, 190, 194 en 211 van het Wetboek van Strafvordering,

Verklaart de hoger beroepen tegen het vonnis van 11 oktober 2016 van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, ontvankelijk en opnieuw ten gronde beslissend:

Op strafgebied

Verbetert de telastleggingen A en B zoals nader bepaald in randnummer 3.3 van het voorliggende arrest;

- Verklaart de telastlegging A bewezen in hoofde van de eerste beklaagde ;

Veroordeelt de eerste beklaagde uit hoofde van de bewezen verklaarde telastlegging A tot een geldboete van 500,- EUR, te verhogen met 50 opdecimen en aldus gebracht op 3.000,- EUR;

Zegt dat bij gebrek aan betaling binnen de wettelijke termijn de opgelegde geldboete vervangen zal kunnen worden door een vervangende gevangenisstraf van vijfenveertig dagen;

- Verklaart de telastlegging A bewezen in hoofde van de tweede beklaagde ;

Veroordeelt de tweede beklaagde uit hoofde van de bewezen verklaarde telastlegging A tot een geldboete van 500,- EUR, te verhogen met 50 opdecimen en aldus gebracht op 3.000,- EUR;

- Verklaart de telastlegging B bewezen in hoofde van de derde beklaagde ;

Veroordeelt de derde beklaagde uit hoofde van de bewezen verklaarde telastlegging B tot een geldboete van 500,- EUR, te verhogen met 50 opdecimen en aldus gebracht op 3.000,- EUR;

Zegt dat bij gebrek aan betaling binnen de wettelijke termijn de opgelegde geldboete vervangen zal kunnen worden door een vervangende gevangenisstraf van vijfenveertig dagen;

- Verklaart de telastlegging B bewezen in hoofde van de vierde beklaagde ;

Veroordeelt de vierde beklaagde _____ uit hoofde van de bewezen verklaarde telastlegging B tot een geldboete van 500,- EUR, te verhogen met 50 opdecimen en aldus gebracht op 3.000,- EUR;

Zegt dat bij gebrek aan betaling binnen de wettelijke termijn de opgelegde geldboete vervangen zal kunnen worden door een vervangende gevangenisstraf van vijfenveertig dagen;

Legt de eerste beklaagde _____, de tweede beklaagde _____, de derde beklaagde _____ en de vierde beklaagde _____ elk de verplichting op een bedrag van 25,- EUR, vermeerderd met 70 opdecimen en aldus gebracht op telkens 200,- EUR te betalen als bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders;

Legt de eerste beklaagde _____, de tweede beklaagde _____, de derde beklaagde _____ en de vierde beklaagde _____ elk de verplichting op een bedrag van 51,20 EUR te betalen als vergoeding voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure;

Veroordeelt de eerste beklaagde _____ de tweede beklaagde _____, de derde beklaagde _____ en de vierde beklaagde _____ hoofdelijk tot de kosten gevallen in eerste aanleg aan de zijde van het openbaar ministerie, herbegroot op 133,78, EUR en veroordeelt hen tevens hoofdelijk tot de kosten gevallen in hoger beroep aan de zijde van het openbaar ministerie, begroot op 235,11 EUR;

Wat het gevorderde herstel betreft

Stelt vast dat met betrekking tot de herstellvordering van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Destelbergen, ingevolge het door de grievenformulieren in hoger beroep op dit punt niet bestreden vonnis van 11 oktober 2016, definitief werd geoordeeld dat deze herstellvordering zonder voorwerp is.

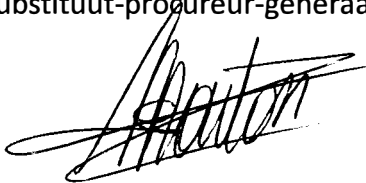
Kosten eerste aanleg herbegroot:

	Foto's:	€ 1,64
Dagv.	:	€ 49,12
	Hypo. Inschr.:	€ 44,99
Dagv.	:	€ 25,87

		€ 121,62
	+ 10 %:	€ 12,16

	Totaal:	€ 133,78

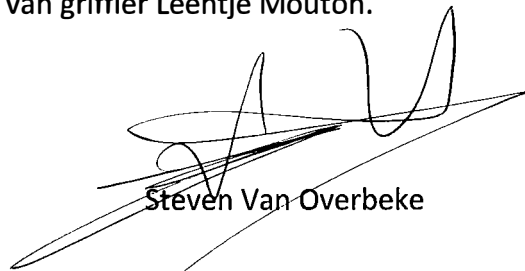
Kosten beroep:

	Afschrift vonnis:	€ 39,00
	Afschriften akten HB:	€ 9,00
	Afschriften akten HB OM:	€ 9,00
	Opstelrecht HB bekl.:	€ 9,00
Dagv.	(zgw):	€ /
Dagv.	(lah):	€ 25,87
Dagv.	::	€ 25,87

		€ 213,74
	+ 10 %:	€ 21,37

	Totaal:	€ 235,11

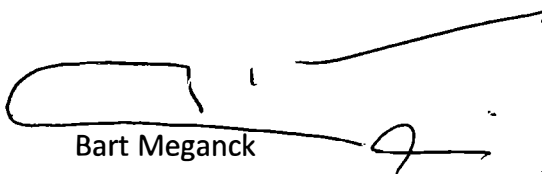
Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit kamervoorzitter Erik Van de Sijpe, als voorzitter, en de raadsheren Bart Meganck en Steven Van Overbeke, en in openbare rechtszitting van **22 september 2017** uitgesproken door voorzitter Erik Van de Sijpe, in aanwezigheid van Erika De Boever, substituut-procureur-generaal, met bijstand van griffier Leentje Mouton.

Leentje Mouton

Steven Van Overbeke

Bart Meganck

Erik Van de Sijpe

